

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO
U SISKU

BROJ: K-DO-15/06
Sisak, 30. lipnja 2009.
MZ/JG

ZA 9 MARGOJEŠU PAUNOVIĆ

Date	12-08-2009	Action	
HoO			
EXEC, Unit			
HCI Unit			
WCTM Unit	X		
FA Unit			
Translation			
File No:	58855		

ŽUPANIJSKOM SUDU U SISKU

SISAK ✓

Temeljem čl. 42. st. 2. t. 3. Zakona o kaznenom postupku, podižem

OPTUŽNICU

protiv:

I okr. JURE ŠAJATOVIĆA,

zv. "Jurica", sina Jure i majke Marije, djevojački Milčinović, rođ. 01.07.1950. godine u Priselje, općina Ozalj, R Hrvatska, Srbina, prebiva u Pančevu, Paje Marganovića 16-a, R Srbija, inženjer zaštite na radu, oženjenoga, oca dvoje djece,

II okr. MILENKA BAJIĆA,

od oca Save i majke Ane, djevojački Velisavljević, rođ. 21.04.1962. godine, u mjestu Gornji Rajić, općina Novska, R Hrvatska, Srbina, drž. Republike Srbije, prebiva u Pančevu, Paje Marganovića 16-a, R Srbija, ekonomista, oženjenoga, oca dvoje djece,

III okr. ŽIVKA KRAGUJEVIĆA,

od oca Miloša i majke Mileve, djevojački Milekić, rođ. 22.05.1960.god. u Pakracu, R Hrvatska, Srbina, sa prebivalištem u Beogradu, Zemun, ul. Franje Krča br 42/4, R Srbija, inženjera informatike, oca dvoje djece,

IV okr. LJUBINKA BIJELIĆA,

zv. "Tolobić", od oca Marinka i majke Dušanke, djevojački Dragojević, rođ. 20.08.1968. godine u Tovladiću, općina Kotor Varoš, R BiH, Srbina, sa prebivalištem u Subotici, Skerlićeva broj 46, R Srbija, sa završenom SSS, oženjenoga oca dvoje djece,

V okr. DRAGANA KNEŽEVIĆA, zv. "Toša", od oca Antonija i majke Danice, djevojački Šlat, rođ. 06.08.1964. godine, u Novskoj, RH, Srbina, drž. R Srbije, sa prebivalištem u Gornje Sajlovo, Novi Sad, R Srbija, vozača, oženjenoga, oca troje djece,

da su:

dana 19. ožujka 1993. godine u popodnevnom satima, na privremeno okupiranom području Novske zv. "Novsko brdo", za trajanja međunarodnog oružanog sukoba na teritoriju Republike Hrvatske, između regularnih oružanih snaga Republike Hrvatske, te naoružanih vojnih i paravojnih formacija pobunjenih hrvatskih Srba potpomognutih snagama JNA, I okr. Jure Šajatović, kao načelnik obavještajno bezbjednosnog organa i zapovjednik izviđačko diverzantskog odreda 18. Korpusa tzv. "Srpske vojske krajine", II okr. Milenko Bajić kao načelnik organa bezbjednosti 54. pješачke brigade "Srpske vojske krajine", III okr. Živko Kragujević načelnik organa bezbjednosti 98. pješачke brigade "Srpske vojske krajina", suprotno čl. 3. st. 1. toč. a. IV Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine te suprotno čl. 11. st. 1. i 4. i čl. 45. st. 1. Dopunskog protokola ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. godine o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba (Protokol I) od 08. lipnja 1977. godine, u cilju izazivanja nestabilnosti, panike i straha stanovnika Novske i okolnih mjesta, naredili IV okr. Ljubinku Bijeliću i V okr. Draganu Kneževiću, pripadnicima izviđačko diverzantske grupe Branislava Mišćevića, da zajedno sa Branislavom Mišćevićem i Željkom Vrljanovićem, maskirani u odore pripadnika HV i naoružani automatskim pištoljima marke "Škorpion" call. 7,65 mm, na čijim cijevima su se nalazili prigušivači, istog dana između 18,00 i 22,00 sati, sa okupiranog područja "Novsko brdo", spuštajući se pješice kotom 202, uđu u grad Novska i na predjelu zv. "Samar", u ulici Adalberta Knoppa, u obiteljskoj kući broj 68, vlasništvo obitelji Grgić, likvidiraju Stjepana Grgića, dozapovjednika privremene formacije novljanske domobranske satnije, te civilne članove njegove obitelji, suprugu Tomislavu Grgić, te djecu, sina Ivana i kćer Anamariju Grgić, temeljem koje naredbe su IV okr. Ljubinko Bijelić, V okr. Dragan Knežević, Branislav Mišćević i Željko Vrljanović, s navedenog mjesta šumskim putem došli u Novsku do kuće obitelji Grgić, ušli u unutrašnjost i pištoljima "Škorpion" usmrtili Stjepana Grgić s dva hica u zatiljak glave, suprugu Tomislavu Grgić jednim hicem u čeonu dio glave, sina Ivana Grgić jednim hicem u zatiljak glave i kćer Anamariju Grgić jednim hicem u predio vrata ispod zatiljka glave, nakon čega su, pretražujući stvari po kući, pronašli pogonske ključeve automobila marke "Isuzu" tip Trooper, model Turbo D, registarski broj KT 421-BC, te ga odvezli,

dakle, I okr. Jure Šajatović, II okr. Milenko Bajić i III okr. Živko Kragujević kršenjem pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba naredili da se civilno stanovništvo ubija, a IV okr. Ljubinko Bijelić i V okr. Dragan Knežević izvršili navedeno djelo,

pa, da su time počinili kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratnim zločinom protiv civilnog stanovništva – označeno i kažnjivo po čl. 120. st. 1. OKZRH.

STOGA PREDLAŽEM

1/ da se pred Vijećem Županijskog suda u Sisku održi glavna rasprava,

2/ da se na glavnu raspravu pozovu I okr. Jure Šajatović, II okr. Milenko Bajić, III okr. Živko Kragujević, IV okr. Ljubinko Bijelić i V okr. Dragan Knežević (list 669 i dalje),

3/ kao svjedoci saslušaju Dušan Grbić (list 44,792), Milan Mirolović (list 51, 791), Nikola Polimac (list 796 i 798), Nikola Rajaković (list 793), Milka Pavković (list 822), ili da se uz pristanak stranaka pročitaju iskazi ovih svjedoka iz kaznenog postupka protiv Branislava Miščevića i Željka Vrljanovića broj K-22/08,

4/ da se na glavnoj raspravi pročita Zapisnik o uviđaju od 20. i 21. ožujka 1993. godine te Zapisnik o obdukcijama i vanjskim pregledima od 21. ožujka 1993. godine zajedno sa legendom iz spisa Županijskog suda u Sisku broj Kir-78 i 79/93, fotodokumentacija očevida od 20. i 22. ožujka 1993. godine, Zapisnici o vještačenju Centra za kriminalistička vještačenja MUP-a RH broj 511-01-42-1538/93 od 05. ožujka 1993. godine, broj: 511-01-41-1538,1538/2-1993 od 07. veljače 1994. godine i broj 511-01-43-I/1-1538/15-93 od 26. listopada 1994. godine,

5/ da se protiv I okr. Jure Šajatovića, II okr. Milenka Bajića, III okr. Živka Kragujevića, IV okr. Ljubinka Bijelića i V okr. Dragana Kneževića na temelju čl. 102. st. 1. toč. 1. i 4. Zakona o kaznenom postupku odredi pritvor budući su okrivljenici nedostupni pravosudnim tijelima Republike Hrvatske.

O b r a z l o ž e n j e

Na osnovu kaznene prijave Policijske uprave Sisačko-moslavačke broj K-44/93, pred Istražnim odjelom Županijskog suda u Sisku provedena je istraga protiv I okr. Jure Šajatovića, II okr. Milenka Bajića, III okr. Živka Kragujevića, IV okr. Ljubinka Bijelića i V okr. Dragana Kneževića radi kaznenog djela činjenično i pravno opisanog u dispozitivnom dijelu ove optužnice.

Svi okrivljeni saslušani su putem međunarodne pravne pomoći pred Okružnim sudom u Beogradu, Vijećem za ratne zločine pod brojem Kri.V.48/08.

I okr. Jure Šajatović navodi da je potpuno netočno da je inkriminirano djelo isplanirano od strane Službe sigurnosti kojom je on rukovodio ili od njega osobno. Čuo je za ubojstvo obitelji Grgić preko radija, a Stjepana Grgića i osobno je poznao, jer je on bio zaposlen u Komunalnom poduzeću u Novskoj. Početkom ratnih sukoba i to 18. lipnja 1991. godine, bio je angažiran u štabu Teritorijalne obrane, zona Zapadna Slavonija, što je kasnije preimenovano u 18. korpus srpske vojske Krajine. U okviru korpusa bile su tri brigade i to jedna u pravcu Novske, druga u pravcu Gradiške, a treća prema sjeveru. II okr. Milenko Bajić i III okr. Živko Kragujević, bili su načelnici organa osiguranja u tim brigadama. U okviru korpusa nije bilo ni diverzantskih grupa već su imali četiri izviđačke grupe od kojih je jedna bila angažirana u pravcu Novske i njome je rukovodio okr. Branislav Miščević, a jedna u pravcu prema Savi u južnom sektoru i njome je rukovodio pok. Željko Vujkovic. Ove izviđačke grupe imale su zadatak osmatrati šume i nenaseljeni teren prema neprijateljskim položajima i nisu imali bilo kakve ofanzivne zadatke. Na linijama razgraničenja između

zaraćenih strana bili su pripadnici UNPROFOR-a. Posebno ističe da pripadnici izviđačkih grupa nisu imali uniforme Hrvatske vojske, a formacijsko naoružanje bile su im automatske puške i pištolji TT, te nisu posjedovali automatske pištolje tipa "Škorpion" i slično. Nakon što su mu je predočen sudski Zapisnik Županijskog suda u Sisku o ispitivanju svjedoka Milana Mirolovića od 01. ožujka 2006. godine, I okr. Jure Šajatović negira navod tog svjedoka da bi u ožujku 1993. godine bio održan bilo kakav sastanak u Rajićima sa izviđačkim grupama, jer su kontakti sa tim grupama bili samo u formi naređenja preko komandira grupe. Ponavlja da ni na koji način nije sudjelovao u izvršenju predmetnog kaznenog djela, a u pogledu dovoženja nekog terenskog automobila također nema nikakvo saznanje.

II okr. Milenko Bajić navodi da je nakon izbijanja oružanih sukoba 1991. godine, kao pripadnik rezervnog sastava JNA dobio funkciju komandanta Teritorijalne obrane i zapovjednika bataljona u brigadi, da bi zatim postao načelnik Službe sigurnosti u brigadi, gdje je bio do pred kraj 1993. godine kada je napustio vojsku. U ožujku 1993. godine bio je načelnik organa sigurnosti 54. pješadijske brigade koja je djelovala u pravcu Nove Gradiške. Kolega po funkciji mu je bio III okr. Živko Kragujević iz 98. brigade, a po liniji sigurnosti njihov zajednički komandir bio je I okr. Jurica Šajatović. Sa inkriminacijom koja mu se stavlja na teret nema nikakve veze ni saznanja. O ubojstvu obitelji Grgić čuo je preko radio Novska, a Stjepana Grgića je i osobno poznao. Na području Zapadne Slavonije nisu postajale izviđačko diverzantske grupe nego isključivo izviđačke grupe, koje nisu imale naoružanje tipa "Škorpion". Nakon što su mu predočeni iskazi Milana Mirolovića i Dušana Grbića, negira da bi u Rajićima bio održan bilo kakav sastanak na kome bi se dogovorila predmetna akcija likvidacije obitelji Grgić, a što se tiče tvrdnji da su on i Šajatović angažirali neki traktor za transport teretnog vozila, tvrdi da o tome nema nikakva saznanja.

III okr. Živko Kragujević potvrđuje da je u vrijeme inkriminacije bio na području Zapadne Slavonije kamo je došao u veljači 1993. godine, te je od strane zapovjednika 98. brigade postavljen za pomoćnika kontraobavještajnih poslova i tu dužnost obavljao je od 06. rujna 1993. godine. Negira da bi na bilo koji način bio uključen u izvršenje kaznenog djela koje mu se stavlja na teret jer teren oko mjesta Novska uopće nije poznao. I okr. Jure Šajatović mu je u to vrijeme, kao načelnik obavještajno sigurnosnog organa, bio pretpostavljeni. No, nisu postojale nikakve izviđačko diverzantske grupe, već je postojalo nekoliko izviđačkih grupa koje nisu bile obučavane za ovakve akcije. II okr. Mileno Bajić je bio na istom formacijskom mjestu kao i on ali u drugoj brigadi. Poznaje Branislava Miščevića, IV okr. Ljubinka Bijelića, V okr. Dragana Kneževića i Željka Vrljanovića, a poznao je i pok. Željka Vujkovca koji je također predvodio jednu od izviđačkih grupa. Također su mu poznati i Nikola Polimac, Dušan Grbić i Milan Mirolović koji su ispitani kao svjedoci. Dušan Grbić bio je zamjenik izviđačke grupe Željka Vujkovca, Milan Mirolović član te izviđačke grupe a Nikola Polimac je osoba kod kojeg je pretragom kuće pronađeno više komada naoružanja, zbog čega je bio pritvoren. Tvrdnja svjedoka Milana Mirolovića, koji ga tereti da je i on sudjelovao na sastanku u Rajićima gdje se dogovorila predmetna akcija, nije točna. Na kraju ponavlja da o predmetnoj akciji nema nikakva saznanja i kategorički tvrdi da takva akcija s njihove strane nije ni poduzeta.

IV okr. Ljubinko Bijelić navodi da nema nikakve veze sa događajem koji mu se stavlja na teret. Obitelj ošt. Stjepana Grgića nije poznao, iako je preko radija čuo da se dogodilo ubojstvo te obitelji u Novskoj. Čuo je da su Branislav Miščević i Željko Vrljanović uhićeni i da se u Sisku protiv njih vodi kazneni postupak za predmetno kazneno djelo. Potvrđuje da je pripadao izviđačkoj jedinici pod komandom Branislava Miščevića i Željka

Vujkovca. A u toj grupi još su bili V okr. Dragan Knežević, Željko Vrljanović i to svega mjesec do dva, Stevo Antešević i Đuro Teodorčević. Okr. Živko Kragujević bio je u vojnoj službi sigurnosti kao i II okr. Milenko Bajić dok je I okr. Jure Šajatović bio načelnik službe sigurnosti, vjerojatno na razini korpusa. Negira da bi od I okr. Jure Šajatovića, II okr. Milenka Bajića i III okr. Živka Kragujevića ikada dobivao bilo kakva naređenja. Kad mu je predložen iskaz Milana Mirolovića koje je pred Županijskim sudom u Sisku dao 01. ožujka 2006. godine, IV okr. Ljubinko Bijelić navodi da iskaz ovog svjedoka nije istinit i da on nije sudjelovao u likvidaciji obitelji Grgić, nakon čega su se izvršitelji iz akcije vratili sa nekim džipom. Također, nikada u životu nije obukao uniformu Hrvatske vojske. Također, iskaz svjedoka Dušana Grbića da je on sudjelovao u popravku nekog džipa koji je dovezen u Rajić potpuno je netočan, jer se uopće ne razumije u mehaniku.

V okr. Dragan Knežević također navodi da s predmetnom inkriminacijom nema nikakve veze. U mjesecu ožujku 1993. godine nije bio na području Novske već je kao vozač u komandi korpusa boravio na području Okučana. Međutim, potvrđuje da je kao vozač pretežito vozio oficire iz komande među kojima su bili i I okr. Jurica Šajatović i II okr. Milenko Bajić. Za ubojstvo obitelji Grgić čuo je preko radio Novska i radio Tutin. Inače formacijski je pripadao izviđačkoj jedinici u kojoj su komandiri bili Branislav Mišćević i Željko Vujkovac. Tijekom rata nikad nije dužio oružje "Škorpion", niti je pucao iz takvog oružja. Poznaje i IV okr. Ljubinka Bijelića i Željka Vrljanovića jer su oni bili članovi izviđačke grupe kojom je rukovodio Branislav Mišćević, s tim da je Željko Vrljanović u toj grupi bio vrlo kratko. Kada su mu predloženi iskazi svjedoka Dušana Grbića i Milana Mirolovića tvrdi da ti iskazi nisu točni, da on nije sudjelovao u ubojstvu obitelji Grgić, niti ima bilo kakva saznanja o terenskom vozilu koje je navodno nakon te akcije dopremljeno na područje Rajića.

Svjedok Dušan Grbić navodi da je u studenom 1991. godine prešao iz mjesta Čaglić u teritorijalnu obranu mjesta Borovac gdje je bio sve do 1995. godine. Teritorijalna obrana pripadala je u to vrijeme banjalučkom korpusu i bila je smještena u mjestu Rajić. On osobno je u sklopu teritorijalne obrane pripadao izviđačkoj grupi koja je brojala jedanaest odnosno dvanaest članova, a zapovjednik je bio Željko Vujkovac iz mjesta Rajić, koji je navodno poginuo 1995. godine. On osobno bio je njegov zamjenik. Drugi članovi grupe bili su Mišo Mirolović, Dejan Zuber, Dragan Vuksan, Žarko Nedić, Nedeljko Njenić, Dragan Mišćević, dok se drugih osoba ne sjeća. Na području Okučana u to vrijeme djelovale su tri izviđačko-diverzantske grupe, a jednom od njih zapovijedao je I okr. Branislav Mišćević. Jedan od članova njegove grupe bio je i Vrljanović kome ne zna ime. Mišćevića grupa imala je svoja zaduženja, a po priči je čuo da je Branislav Mišćević prije rata imao crni pojas jer je trenirao karate. Za Željka Vrljanovića je čuo da je bio opasan, spreman učiniti sve, izvršiti ubojstvo ako mu je naređeno i tome slično. Ne sjeća se točno datuma ali misli da je bilo u ožujku ili travnju kada je iz zapovjedništva u njegovu izviđačku grupu došla zapovijed da moraju biti spremni, a oko 17,00 sati kombijem po njega i članove grupe došao "Toša" i odvezao ih na vrh brda kod sela Paklenica. Kada su došli na tu lokaciju vidjeli su da je tamo Branislav Mišćević, Tolobić, Željko Vrljanović, Željko Vujkovac a pridružio im se i Dragan Mišćević. Na tom mjestu nalazili su se i ljudi iz diverzantske grupe Čede Relića. Branislav Mišćević prenio mu je zadatak da sa svojom grupom osigurava raskrižje sela Paklenica, Kučerina i Voćarica, da bi nakon toga ljudi koji su bili sa Branislavom Mišćevićem razdvojili se u dvije grupe, pri čemu je jedna krenula lijevo u pravcu Novske i u sastavu tre grupe bio je Branislav Mišćević, Tolobić, Vrljanović, Toša i Vujkovac. Dragan Mišćević je zajedno sa pripadnicima diverzantske grupe Čede Relića otišao desno, u suprotnom pravcu od grupe Branislava Mišćevića, dok je on sa svojom grupom ostao na tom mjestu. Negdje iza 24,00 sata iz pravca Novske kroz šumu došao je Tolobić u uniformi Hrvatske vojske i tada je govorio da mu treba

traktor. Putom motorole zvao je I okr. Juru Šajatovića a kad njega nije dobio zvao je Mišu Bajića da ode po Milana Pavkovića iz Roždanika kako bi došao gore u šumu s traktorom.

Kad je Mišćevićeva grupa krenula u pravcu Novske svi su kod sebe imali transportne torbe i šarenu uniformu bez oznaka Hrvatske vojske, a kada su se vratili, imali su na sebi uniformu Hrvatske vojske koja je na jednoj ruci imala bijeli povez, a na drugoj šahovnicu. Mišćevićeva grupa je nosila kratko naoružanje – Škorpione, dok grupa koja je otišla desno nije nosila transportne torbe i imala je dugo naoružanje. Svjedok dalje navodi da je njegova grupa samoinicijativno napustila teren vraćajući se pješice prema mjestu Paklenici i na putu su se mimošli traktorom marke "Ferguson", kojim je upravljao Milan Pavković. Osim Milana Pavkovića nitko drugi se nije nalazio na traktoru. U mjestu Paklenici sreli su I okr. Juru Šajatovića, II okr. Milenka Bajića i vozilo Hitne pomoći, a kada su ih pitali što se dešava, oni su im odgovorili da puno pitaju, psujući ih zašto su napustili položaj. Idući dan u Okučanima raspitivao se kakav je to bio zadatak u kojeg je išla Mišćevićeva grupa međutim, ništa nije mogao doznati. Vrativši se u kuću u Rajiću gdje je bio stacioniran njegov izviđački odjel, vidio je u najlonu pored kreveta Željka Vujkovca uniformu Hrvatske vojske. Dan iza toga čuo je da su I okr. Branislav Mišćević, Tolobić i Toša popravljali džip koji je nakon opisanog događaja dovezen u Rajiće. Govorilo se da je osim automobila oduzet i novac i uniforme HV-a, a da je traktor trebao ići jer se automobil putem pokvario. Treći dan nakon događaja u Bodegraju je vidio terensko vozilo – džip zelenkaste boje, vojnih tablica banjalučkog korpusa kojeg je vozio I okr. Branislav Mišćević, a u vozilu su još bili Tolobić, Toša i Vrljanović. Nakon što je svjedoku predočena fotografija vozila iz optužnice ovaj je rekao da je automobil kojim je upravljao Branislav Mišćević bio iste marke, ali ne i iste boje. Poslije je čuo da je ovaj automobil prodan u Beogradu za 50 000 DEM, te da su se Tolobić, Toša, Mišćević i Vrljanović posvađali oko podjele novca. Oko petnaest dana nakon događaja njemu je Nedeljko Njenjić ispričao kako je čuo da je te noći pobijena jedna porodica u Novskoj, u predjelu koji se zove Samar. Kasnije je u jednom kafiću u Okučanima čuo da je ovu porodicu ubio Vrljanović, a govorilo se da je pok. Grgić nosio novce za isplatu plaće vojnicima Hrvatske vojske, da su oni to znali, te da su poslije te akcije donijeli punu vreću novca. Pričalo se da je sa Vrljanovićem u kuću Grgićevih išao i Branislav Mišćević, a ostali da su bili vani.

Svjedok Milan Mirolović navodi da je bio pripadnik izviđačko diverzantske grupe kojoj je zapovjednik bio Željko Vujkovac zv. "Vujko", a njegov zamjenik bio je Dušan Grbić zv. "Dujo". Članovi te grupe još su bile Radenko Čolić, Dejan Zuber, Dragan Vuksand, Žarko Medić, Nedeljko Njenjić i Dragan Mišćević. Željko Vujkovac poginuo je 1995. godine u akciji "Bljesak". Pored ove grupe postojala je i izviđačko diverzantska grupa Branislava Mišćevića. Članovi Mišćevićeve grupe bili su IV okr. Ljubinko Bijelić zv. "Tolobić", zatim osoba po nadimku "Toša" i Vrljanović zv. "Vrči" čije ime ne zna. Što se tiče predmetne inkriminacije sjeća se da je u trećem mjesecu 1993. godine u Rajićima održan jedan sastanak u kući u kojoj je bila stacionirana njegova izviđačka grupa, na kojem je bio I okr. Jurica Šajatović, II okr. Milenko Bajić i još dva oficira JNA, koji su bili predstavljeni kao oficiri za bezbednost iz Srbije. Na tom sastanku nije bilo nikoga iz diverzantske grupe Branislava Mišćevića. Naređeno im je da sutradan izađu na teren iznad grada Novska, što su i učinili te su preko sela Voćarice pješice išli na vrh brada iznad lovne kuće, gdje su došli oko 12,00 sati. Tu su bili negdje do 16,00 sati, kada je pored njih prošao Branislav Mišćević i članovi njegove izviđačko diverzantske grupe Tolobić, Toša, Vrči. S njima je bio i Željko Vujkovac zv. "Vujko", te jedan oficir JNA po imenu Živko, koji je prethodni dan bio na sastanku u Rajićima. Svi su oni bili u uniformama Hrvatske vojske sa šahovnicom i nekim povezima na ruci. Kada su prošli pored njih izviđačkoj grupi u kojoj se nalazio svjedok naređeno im je da ih prate. Došavši do puta koji skreće ulijevo i vodi u pravcu Novske Mišćevićeva grupa

krenula je tim putem, a s njima su također bili Grbić, Vuksan i Medić ali oni nisu na sebi imali uniforme Hrvatske vojske. Svjedok navodi da uopće nije znao kakva je akcija u tijeku. Negdje oko 24,00 sata iz pravce Novske odnosno iz smjera u kojem je otišla diverzantska grupa Branislava Miščevića naišao je terenski automobil svijetle boje koji se zaustavio zbog kvara. Taj automobil vozio je Toša. Iz vozila su uz spomenute članove Miščevićeve grupe izašli Vuksan, Grbić i Medić, a Vuksan mu je kasnije rekao da su ih ova četvorica pokupili vraćajući se iz Novske, jer su oni bili ostavljeni na jednom punktu radi osiguranja. Svi su pješice otišli na brdo s kojeg je počela akcija, gdje su se nalazili I okr. Jure Šajatović, II okr. Milenko Bajić i još jedan oficir JNA koji je također bio na sastanku u Rajićima ali nije otišao sa diverzantskom grupom Branislava Miščevića u pravcu Novske. Njima je preneseno da je Miščevićeva grupa dovezla neki automobil koji je ostao u kvaru. Nakon toga jednim kombijem, kojim se koristila šumarija, članovi grupe kojoj je pripadao svjedok vraćeni su u Rajiće, a sa njima je išao i I okr. Jure Šajatović ali samo do Milana Pavkovića u Roždaniku, kojemu je pritom rekao da mora s traktorom otići po vozilo koje je ostalo u kvaru. Ni drugi dan nije znao što se dešavalo, a tek treći dan, kada je bio zajedno sa Željkom Vujkovic, u njegovom automobilu preko radija Novska čuo je da je ubijena porodica Grgić. Poslije toga čuo je priču kako su se Branislav Miščević, Tolobić i Šajatović posvadili oko prodaje terenskog automobila s kojim su se vratili iz Novske. Pričalo se da cilj te akcije nije bilo ubojstvo porodice Grgić niti likvidacija bilo koga, nego se trebalo ući u drugu kuću u Novskoj, ali da je bilo puno gostiju pa se u tome nije uspjelo. Pričalo se da je netko iz porodice Grgić prepoznao Tošu. Nije se određeno govorilo tko je izvršitelj ubojstva. Oteto vozilo nije vidio u Okučanima, jer je navodno prodano u Beograd. Ponavlja da je te noći diverzantska grupa Branislava Miščevića, te oficir Živko i Željko Vujkovic koji su bili sa njima imali kratko naoružanje "Škorpion" i "Hekler", te su tom prilikom na cijevima imali prigušivače. Zaključno navodi da protiv nijedne osobe koja je sudjelovala u ovoj akciji nije vođen kazneni postupak u tadašnjim pravosudnim tijelima Zapadne Slavonije.

Svjedok Nikola Rajaković navodi da o predmetnom događaju nema neposrednih saznanja, ali se o njemu mnogo pričalo. Osobno je čuo verbalnu prepirku između II okr. Milenka Bajića i Nikole Savića iz Rajića, kada je Nikola govorio Bajiću "tko je vama naredio da idete i da napravite sranje". Tek je kasnije zaključio da se razgovor odnosio upravo na ubojstvo obitelji Grgić, jer je nakon toga dolazio UNPROFOR i vršio ispitivanja. Od osumnjičenih počinitelja djela poznaje II okr. Milenka Bajića, Branislava Miščevića, Željka Vrljanovića, V okr. Dragana Kneževića i IV okr. Ljubinka Bijelića.

Svjedok Nikola Polimac navodi da o samom ubojstvu obitelji Grgić nema saznanja, ali je iz razgovora sa Željkom Vrljanovićem saznao da je osim njega tj. II okrivljenog, u akciji sudjelovao Branislav Miščević i osoba po prezimenu Knežević čije ime ne zna a nadimak mu je "Toša". Čuo je da je Knežević ubio Grgićevu suprugu, a osim spomenute trojice u likvidaciji je sudjelovao i IV okr. Ljubinko Bijelić. Svi oni bili su specijalci srpske vojske i smješteni u Bodegraju pokraj Okučana. Pričalo se da je akcija u stvari bila usmjerena na hvatanje nekog Solomuna iz Novske, a zašto je došlo do ubojstva obitelji Grgić nema saznanja. Članove obitelji Grgić svjedok je osobno poznao. Gore spomenute ubojice vidao je u mjestu Borovac sve do svibnja 1995. godine, nakon čega su neki otišli u Srbiju a neki u Bosnu. Inače svjedok je bio suvlasnik gostionice sa Željkom Vrljanovićem koji mu je ispričao da je sudjelovao u predmetnoj akciji, a čuo je informaciju da je tom prilikom iz dvorišta obitelji Grgić odvezen automobil džip. Predmetni džip vidio je u Okučanima ispred objekta specijalne jedinice koja je sudjelovala u izvršenju djela. Automobil je vrlo kratko tu stajao a zatim je navodno prodan u Beograd. Osim Vrljanovića nitko mu drugi ništa nije pričao o počinjenom zločinu. Vrljanović mu je rekao da su krenuli po naređenju I okr. Jure

Šajatovića uhapsiti osobu po imenu Solomun, ali to nisu mogli učiniti jer je u kući bilo više ljudi. Po povratku iz Novske počinjeno je ubojstvo obitelji Grgić iz razloga što je on naišao na njihovu grupu. Nadalje, ističe kako se pričalo da II okr. Jure Šajatović nije imao namjeru likvidirati obitelj Grgić te da je drugi dan popio litru "Štoka" i stalno govorio zašto ste to učinili. Inače ova grupa ljudi koja je izvršila ubojstvo nazivala se Mišćevićeva ili Branislavova grupa a u njoj su osim Mišćevića bili Knežević zv. "Toša", IV okr. Ljubinko Bijelić i Željko Vrljanović. U sastavu grupe nalazila se jedna osoba po nadimku "Vrčin" a misli da se prezivao Mostarac. I okr. Jure Šajatović je kao rukovodilac bezbednosti bio ovoj grupi nalogodavac, isto kao i II okr. Milenko Bajić, koji su imali više činove. Raspolaze informacijom da je ubojstvo počinjeno u uniformama Hrvatske vojske, a od naoružanja su korišteni "Hekleri" i "Škorpioni". Branislav Mišćević je, dolazeći u njegovu gostionu od naoružanja imao "Škorpion" i na opasaču prigušivač.

Svjedok Milka Pavković navodi kako je sa suprugom Milanom i dvoje djece živjela u mjestu Roždanik. Sjeća se da su jedne noći 1993. godine, kod njenog supruga došli neki ljudi i tražili da im on svojim traktorom pomogne izvući automobil koji se zaglavilo. Milan je krenuo sa traktorom ali se ubrzo vratio i poveo sina Dušana sa drugim traktorom, jer jednim traktorom nije uspio izvući vozilo. Suprug joj je idući dan ispričao da su kod njega došli I okr. Jure Šajatović i II okr. Milenko Bajić obučeni u Hrvatske uniforme sa šahovnicama na kapama ili rukavima. Rekli su mu da mora krenuti traktorom jer inače gubi glavu. Kad su došli na mjesto gdje se zaglavilo vozilo vidio je još ljudi u Hrvatskim uniformama ali nikoga nije poznavao. Inače I okr. Jurica Šajatović i II okr. Milenko Bajić imali su neki viši čin u vojsci, a oko sebe neke klošare koji su morali raditi što oni kažu. Suprug joj je rekao kako je u početku mislio da se radi o vozilu koje je negdje ukradeno, a kad je saznao što su učinili otišao je u njihovu komandu u Rajčićima i svašta im rekao, radi čega je poslije njezina obitelj imala problema, jer su im govorili da su ustaše. Njezin suprug je od Marka Vladića, koji je sa njim radio u šumariji a kasnije je umro, saznao da je u grupi koja je izvršila ubojstvo obitelji Grgić bila osoba po nadimku Toša, za kojeg misle da se zove Dragan Knežević. Navodno da ga je supruga Stjepana Grgića prepoznala i pitala ga što nam to radiš i govorila mu da ostavi bar djecu na životu. Međutim, taj Toša je pucao i u Stjepana i u njegovu ženu i djecu. Kada su svjedoku pročitana ostala imena iz istražnog zahtjeva, odgovorila je da pozna samo trojicu i to I okr. Juru Šajatovića, II okr. Milenka Bajića i Dragana Kneževića. Prije svoje smrti suprug Milan joj je rekao da kaže sve što su proživjeli i ispriča ono što se dogodilo obitelji Grgić, jer je njezin suprug poznavao tu obitelj.

Iz Zapisnika o očevidu skice i fotoelaborata mjesta proizlazi da je ubojstvo obitelji Grgić počinjeno 19. ožujka 1993. godine i to u njihovoj kući u Novskoj Ulica Alberta Knopa broj 68, na predjelu zv. "Samar brdo". Svi članovi obitelji ubijeni su vatrenim oružjem a na mjestu zločina pronađeno je šest čahura i pet zrna. Nakon izvršenog ubojstva stvari po unutrašnjosti kuće su porazbacane.

Iz Zapisnika o obdukcijama i vanjskom pregledu mrtvih tijela Stjepana Grgića, Tomislave Grgić, Anamarije i Ivana Grgić proizlazi da je Stjepan Grgić zadobio dvije strijelne rane glave, njegova supruga Tomislava Grgić strijelnu ranu glave i lijeve šake, a djeca Ivan i Anamarija Grgić strijelnu ranu glave i strijelnu ranu vrata.

Prema nalazu Centra za krim. vještačenja "Ivan Vučetić" Zagreb broj 511-01-42-1538/93 od 05. travnja 1993. godine, proizlazi da je izvršeno vještačenje dva sporna traga otiska papilarnih linija, od kojih se jedan fragment odnosi na otisak prsta, a jedan na otisak

dlana. Pokazalo se sa sigurnošću da sporni trag prsta ne potječe od domaćih osoba, dok otisak dlana nije vještačen.

Iz nalaza i mišljenja Centra za krim. vještačenja "Ivan Vučetić" iz Zagreba broj 511-01-43-1/1-153/8/15-93 od 26. listopada 1994. godine, proizlazi da pronađeni trag otisaka desnog kažiprsta ne potječe od desnih kažiprsta okrivljenih.

Iz nalaza i mišljenja Centra za krim. vještačenja broj 511-01-41-0538, 1538/2-1993 od 07. veljače 1994. godine, proizlazi da pronađenih šest čahura i pet zrna pripadaju pištoljskoj municiji 7,65 mm. Međusobnim ispitivanjem čahura i zrna, na temelju općih i individualnih karakteristika tragova mehanizma oružja na čahurama i zrnima, utvrđeno je da su čahure i zrna ispaljeni iz dva različita oružja, ali iste marke i tipa, a radi se o hicima iz dva automatska pištolja marke "Škorpion", što ukazuje na zaključak da se radi o dva počinitelja djela.

Na osnovu svega izloženog smatram utvrđenim da su I okr. Jure Šajatović, II okr. Milenko Bajić, III okr. Živko Kragujević, IV okr. Ljubinko Bijelić i V okr. Dragan Knežević počinili kazneno djelo koje im se ovom optužnicom stavlja na teret.

Bez obzira što svi okrivljeni negiraju svoje sudjelovanje u počinjenju predmetnog kaznenog djela, mišljenja sam da protiv njih treba podići optužnicu. Pritom treba imati u vidu iskaze svjedoka Milana Mirolovića Dušana Grbića i Nikole Polimca, koji direktno terete I okr. Juru Šajatovića, II okr. Milenka Bajića i III okr. Živka Kragujevića kao naredbodavce ovog zločina, a IV okr. Ljubinka Bijelića i Dragana Kneževića, pripadnike "Mišćevičeve grupe", kao neposredne počinitelje ubojstva obitelji Grgić. Svjedoci Dušan Grbić i Milan Mirolović detaljno opisuju način izvršenja akcije, govoreći da su tu akciju isplanirali i direktnu naredbu za njeno izvršenje izdali I okr. Jure Šajatović, II okr. Milenko Bajić i III okr. Živko Kragujević, ovi svjedoci nemaju nikakvog razloga da okrivljene bez razloga terete. Istinitost iskaza ovih svjedoka kako su počinitelji djela bili naoružani pištoljima "Škorpion" i "Hekler", potvrđena je provedenim vještačenjem Centra za krim. vještačenja, iz kojeg se vidi da su oštećeni ubijeni upravo hicima iz dva pištolja marke "Škorpion".

Posebno treba spomenuti iskaz svjedokinje Milke Pavković, koja je zamolbenim putem ispitana pred Vijećem za ratne zločine Okružnog suda u Beogradu. Svjedokinja se sjeća da su jedne noći 1993. godine kod njezinog supruga Milana Pavkovića u mjestu Voćarica došli I okr. Jure Šajatović i II okr. Milenko Bajić, obučeni u Hrvatske uniforme sa šahovnicom na kapama ili rukavima i rekli njenom suprugu da mora svojim traktorom izvući neki automobil koji se zaglavio u blato. Budući da jednim traktorom nije uspio izvući taj automobil, njezin suprug vratio se kući te sa svojim sinom Dušanom, koji je upravljao drugim traktorom, ponovno otišao izvući automobil. Ova svjedokinja navodi da joj je suprug pričao kako su, uz I okr. Juricu Šajatovića i II okr. Milenka Bajića, koji su inače imali viši čin u vojsci, u izvlačenju sudjelovali i neki "klošari" koji su također bili u Hrvatskim uniformama, a morali su raditi ono što im kažu I okr. Jure Šajatović i II okr. Milenko Bajić. Suprug je u početku mislio da se radi o automobilu koji je negdje ukraden, a kada je saznao za ubojstvo obitelji Grgić, povezo je izvlačenje automobila sa tim događajem. Suprug joj je kasnije prenio da je od Marka Vladića sa kojim je radio u šumariji saznao da je u grupi koja je izvršila ubojstvo obitelji Grgić bila osoba po nadimku "Toša", za koju misli da se zove Dragan Knežević. Navodno da je supruga Stjepana Grgića prepoznala "Tošu" te mu govorila da barem djecu ostavi na životu, međutim, taj "Toša" je pucao i u djecu.

Na kraju treba istaći da je i Branislav Mišćević, koji je osuđen za predmetno kazneno djelo, u svojoj obrani određeno naveo da mu je naredbodavac bio I okr. Jure Šajatović te da je njegove zapovjedi bio dužan izvršavati.

Radi toga ova optužnica je opravdana i na zakonu osnovana.

ZAMJENIK
ŽUPANIJSKOG DRŽAVNOG ODVJETNIKA

Marijan Zgurić